

или черквитѣ си отлжченитѣ и заточени Иларионъ, Авксентий и Паисий, съ своитѣ архиерейски права; 3) всички фенерски архиереи, като излишни и виновни, да напустнатъ епархиитѣ си, преди да бждатъ позорно изгонени; 4) следъ това нашитѣ архиереи, заедно съ надлежнитѣ представители и патриаршеския замѣстникъ, да избератъ членовѣтѣ на смѣсената комисия, която да разгледа и реши окончателно висецитѣ въпроси; 5) тази комисиия да поиска утвърждение съ правителственъ ферманъ на приетия проектъ, за да бжде той валиденъ завинаги и навредъ; 6) изпълни ли се всичко това, българи и гърци могатъ задружно да уредятъ всички свои черковни и религиозни въпроси. Но понеже патриаршията е отхвърлила категорично дори по-умѣренитѣ 8 точки, които сж спасявали поне формално престижа на патриарха, нищо по-неприемливо за нея не би могло да има отъ предложенията на Селимински, които сж собствено опитъ да се унизи патриаршията, като се подчини тя на българския диктатъ.

На страната на Селимински, строго взето, въ Цариградъ можеше да бжде — между виднитѣ български представители — едничко Чомаковъ. Буенъ и непримиримъ по отношение на патриаршията, той е безусловно лояленъ къмъ правителството, бидейки още отъ Парижъ подъ влиянието на поляцитѣ. Като Селимински, той е врагъ на революционнитѣ заговори и цени като спасителни само културнитѣ придобивки, само народната сплотеностъ въ името на вѣра и миренъ напредѣкъ, при благосклонното съдействие на турското правителство. Въ това отношение той е твърде близу по идеи до Г. Кръстовича, другъ идеологъ на българската черковна борба, отъ когото, обаче, се лжчи по въпроса за тактиката къмъ патриаршията. Кръстовичъ, и като искрено вѣрващъ християнинъ (— Чомаковъ е по тая точка напълно еманципиранъ), и като виденъ турски сановникъ, който следва безусловно указанията на правителството, се домогва до извоюване на българска черковна автономия при съгласие на вселенската черква и въ хармония съ волята на другитѣ православни черкви, съ които българитѣ трѣбва да останатъ въ най-добри отношения. Чомаковъ, наопаки, тъкмо като Селимински, — не иска и да чуе за благоволение на патриаршията, държи да се скжсатъ всѣкакви преговори съ нея, щомъ тѣ носятъ унижения за националната